

Фебруар је месец који може на бизаран начин спојити Србе и косовске Албанце.

Поред заједничке историје, географије, европске будућности, и један и други народ у истом месецу славе отпочињање своје модерне државности.

Петнаестог фебруара 1804. године на орашачком скупу под окриљем свадбе извесног Луке Марковића историја бележи да је дошло до проглашења Ђорђа Петровића за предводника око три стотине виђенијих Срба који су претекли после сече кнезова.

Иако је први избор био хајдук Станоје Главаш, а други кнез Теодосије Марићевић, будући вожд знајући своју нарав одбијао је да стане на чело устаника, али је на крају ово била готово једина одлука која је проистекла из шестодневног, показаће се касније, историјског скупа.

Вук Караџић није придавао значај Карађорђевом избору за вожда, Гај Пантелић то ни не наводи, као ни Димитрије Давидовић у свом делу „Устанак србскиј под Црним Ђорђем“. Димитрије Тирол каже да је Карађорђе изабран и из практичног разлога да ако би устанак био угушен, сва кривица свали на овог „богомрског ајдука и чудовиште“.

Државност и „државност“

Пише: Александар Дикић
уторак, 26 фебруар 2013 19:42

